

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **D. N. O.**, státní příslušnost Vietnam
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2021, č.j. MV-197846-5/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 11. 2020, č. j. OAM-2579-23/ZR-2014, jímž byla podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců, v platném znění (dále jen zákon „o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle

ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Svou žalobu odůvodnila následujícím způsobem.

2. Žalobkyně je toho názoru, že žalované rozhodnutí je nezákonné, jelikož správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v řízení předcházející vydání žalovaného rozhodnutí došlo k zásadním porušením správního řádu v takové intenzitě, že žalované rozhodnutí je i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně předně uvádí, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zrušení povolení k trvalému pobytu s ohledem na její soukromý a rodinný život. Žalobkyně namítá, že na území ČR žije se svým manželem a dvěma dětmi, má zde veškerou rodinu i majetek a zrušení jejího pobytového oprávnění je tak nepřiměřené vůči trestné činnosti, kterou na území ČR páchala. Navíc trest za tuto činnost si již odpykala dlouholetým odnětím svobody a nelze tak bez dalšího při rozhodování o jejím pobytovém oprávnění pouze argumentovat touto trestnou činností.
3. Správní orgány navíc porušily i zákonná ustanovení upravující dokazování, když bez náležitého odůvodnění odmítly provést výslech dětí a manžela žalobkyně, přičemž právě z těchto výpovědí by správní orgány zjistily skutečnosti vypovídající o nepřiměřenosti zrušení pobytového oprávnění žalobkyni. Správní orgány nedostatečně individualizovaly svá rozhodnutí, když nevzaly v potaz veškeré aspekty případu žalobkyně, rezignovali na dokazování a pouze opakovaly, že žalobkyně musí nést následky své trestné činnosti. Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a také na četnou judikaturu Ústavního soudu zabývající se dokazováním.
4. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobkyně uplatnila nárok na náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na svých závěrech setrval a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Ze správního spisu vyplývají a mezi stranami ani není sporné, že správní orgán I. stupně zahájil s žalobkyní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jelikož správní orgán zjistil z evidence rejstříku trestů a z obdrženého rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 41 T 16/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu Praha ve věci sp.zn. 11 To 44/2014, že žalobkyně byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), tedy byla odsouzena pro spáchání zvlášť závažného trestného činu jako člen organizované skupiny, ve velkém rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let, se zařazením do

věznice s ostrahou. Tuto skutečnost správní orgán I stupně vyhodnotil jako skutečnost, pro kterou je na místě zrušit žalobkyni povolení k trvalému pobytu a zároveň uložit žalobkyni lhůtu 30 dní k vycestování ze země. Správní orgán I. stupně v soukromé a rodinné situaci žalobkyně neshledal důvodu, pro který by takové rozhodnutí mělo být nepřiměřené k páchané trestné činnosti. Žalobkyní uváděné skutečnosti, že na území ČR žije i se svým manželem a dvěma dětmi, správní orgán I stupně nehodnotil jako skutečnosti, pro které nelze uvedené rozhodnutí vydat, a to z důvodu, že dle oficiální evidence má žalobkyně na území ČR pouze jednu dceru, která již není nezletilá, a manželství žalobkyně bylo uzavřeno pouhé 3 měsíce po propuštění z výkonu trestu a v době vydání rozhodnutí netrvalo ani rok. Tyto skutečnosti tak nemohly vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zvrátit. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které je v jádru shodné s žalobou, nicméně žalovaná argumentaci žalobkyně neshledala důvodnou, se závěry správního orgánu I. stupně se ztotožnila a odvolání žalobkyně zamítla. Proti tomuto rozhodnutí žalovaná podala žalobkyně již výše popsanou žalobu.

8. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
9. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález

ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly

10. Nyní již k samotnému přezkumu.

11. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

12. Dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

13. Z výše uvedené právní úpravy tedy vyplývá, že pro zrušení povolení trvalého pobytu cizinci je nutno posoudit kumulativní splnění dvou podmínek:

- a) cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně
- b) rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince

14. Dle spisového materiálu je zcela zřejmé a mezi stranami ani není sporné, že žalobkyně naplnila první ze zákonných podmínek, tedy byla pravomocně odsouzena soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let včetně. Žalobkyně byla dle rozsudku Městského soudu Praha ve věci sp. zn. 41 T 16/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu Praha ve věci sp. zn. 11 To 44/2014, odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, uložený trest vykonala a byla propuštěna na svobodu. O naplnění první zákonné podmínky tak nemá krajský soud žádné pochyby.

15. Nicméně žalobkyně po celou dobu správního řízení a nyní i v řízení soudním sporuje naplnění druhé zákonné podmínky, tedy tvrdí, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. S tímto názorem žalobkyně se však krajský soud nemohl ztotožnit.

16. Jako první by se krajský soud rád vyjádřil k tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Obecně lze ve vztahu k přezkoumatelnosti, resp. nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, vztáhnout i premisy a závěry upravující přezkoumatelnost rozhodnutí správních soudů v souladu s judikaturou Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97). Obdobně platí v případě judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu ve vztahu k rozhodnutím správních soudů. Proto i pro rozhodnutí správních orgánů platí závěr: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích v odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 133/2004). Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost znamená, že rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod číslem 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS).*“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 vyplývá, že pokud „*Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*“ Má-li být proto správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností a uvedené pak musí nalézt svůj odraz z odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Z odůvodnění rozhodnutí „*musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Ve zde projednávané věci lze konstatovat, že žalované rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Ze žalovaného rozhodnutí je zcela zřejmé o jaké skutečnosti žalovaná své závěry opřela, jaké důkazy byly provedeny, které provedeny nebyly i s uvedením, z jakého důvodu provedeny nebyly. Pokud by tomu tak nebylo, nemohla by žalobkyně se závěry žalované vést věcnou polemiku. Nesouhlas žalobkyně s důvody, na základě kterých žalovaná rozhodla, nebo důvodu, na základě kterých navrhované důkazy nebyly provedeny, jistě nezpůsobují nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, a je tak na místě tyto důvody podrobit věcnému přezkumu.

17. Předně je třeba zdůraznit, že skutečností, zda rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, se zabýval již správní orgán I. stupně a následně v rámci odvolacího řízení i žalovaná. Žalobkyně však v odvolání ani v žalobě netvrdila žádné nové skutečnosti, které snad při rozhodování správní orgán I. stupně nevzal v potaz. Žalobní argumentace žalobkyně je v jádru opakování odvolací námitky, přičemž nelze zapomínat, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. V soudním řízení správním se přezkoumává zákonnost správního rozhodnutí, tudíž je zcela na žalobci, aby vedl konkrétní argumentaci proti závěrům žalované. K tomu je třeba zdůraznit závěr NSS o připomenutí názoru NSS obsaženého v rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, o tom, že pokud „žalobce v žalobních bodech nereprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěru správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření k závěrům, k němuž již správně dospěl správní orgán“. Tento závěr obsažený v novém rozsudku považuje krajský soud ze směrodatný (snad by se v nadsázce mohlo použít slovo jednoho nejmenovaného klasika „směroplatný“) k dalšímu postupu krajského soudu, resp. ke zvolení způsobu přezkumu rozhodnutí v mezích „v žalobě zopakovaných odvolacích námitek“. V této souvislosti NSS v novém rozsudku konstatoval ještě další zásadní závěr o tom, že „čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“ (jedná se o závěr obsažený již v konstantní soudní judikatuře NSS, srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
18. Žalobkyně po celou dobu řízení pouze uvádí, že má na území ČR manžela, který je občanem ČR, a žije zde i její dcera. Tyto skutečnosti po celou dobu řízení nebyly sporovány, správní orgán I. stupně se navíc snažil identifikovat i žalobkyni tvrzenou druhou dceru, bohužel neúspěšně. Správní orgán I. stupně však tyto skutečnosti neposoudil jako skutečnosti, které prokazují, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, když poukázal na fakt, že manželství žalobkyně uzavřela pouhé 3 měsíce po propuštění z výkonu trestu a její dcera je již zletilá, pobývajíc na území ČR na základě vlastního pobytového oprávnění, tudíž rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, když rodinné vazby v ČR nejsou tak hluboké. S tímto názorem se žalovaná ztotožnila a uvedl, že navíc „odvolatelce není odepráno právo na rodinný život, dokonce jí nebylo uděleno ani správní vyhoštění. Jedná se pouze o odebrání nejvyššího pobytového oprávnění a původcem těchto dopadů není nikdo jiný než odvolatelka samotná. Není ani vyloučeno, aby odvolatelka žádala o udělení nižšího pobytového oprávnění na území, byť nelze vyloučit, že bude v tomto přihlédnuto k jejímu odsouzení.“ S těmito hodnoceními se krajský soud plně ztotožňuje. Navíc po celou dobu řízení nebylo sporováno, že k zásahu do rodinného života žalobkyně dojde, nicméně takový zásah musí být nepřiměřený, což vzhledem ke všem známým skutečnostem jistě není. Dcera žalobkyně není na žalobkyni nijak závislá, jelikož ta na území ČR pobývala již v době, kdy žalobkyně pobývala ve výkonu trestu a na chodu domácnosti se tak nemohla nijak podílet. Žalobčino manželství, uzavřené pouhé 3 měsíce po propuštění z výkonu trestu, krajský soud nevnímá jako důvod, pro který by nebylo možné zrušit trvalý pobyt žalobkyně. Opět krajský soud připomíná, že není sporu, že k zásahu do rodinného života žalobkyně dojde, nicméně jej krajský soud nevnímá jako

zásah nepřiměřený, a to také vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti. Krajský soud tak uzavírá, že se závěry správních orgánů plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, když smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

19. Nelze však opomenout tu skutečnost, že žalobkyně po celou dobu správního řízení navrhovala provést výpověď svého manžela a dcery k prokázání skutečností, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Správní orgány tento důkazní návrh neignorovaly, avšak ho odmítly provést s odůvodněním, že rodinné vztahy žalobkyně nejsou sporné a že žalobkyně neuvádí, co konkrétně má být takovým výsledkem prokázáno.
20. Obecně k dokazování lze uvést, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž dle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Správní orgán však není důkazními návrhy účastníků vázán, je-li však někým z účastníků navržen důkaz, je na správním orgánu, aby o jeho provedení uvažil, a neprovede-li jej, aby takový svůj postup odůvodnil. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004 - 89 dále plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* Krajský soud tak přezkoumal postup správních orgánů ve světle výše zmíněné právní úpravy a dospěl k závěru, že k žádnému pochybení nedošlo.
21. Žalobkyně navrhovala výsledek svého manžela a své dcery z důvodu prokázání rodinných vztahů v ČR. Nicméně rodinné vztahy žalobkyně na území ČR nikdy sporovány nebyly, správní orgány ani nepracovaly např. s domněnkou účelového manželství. Rodinný a manželský vztah žalobkyně tak nebylo třeba prokazovat. Správní orgány pouze vycházely z objektivních skutečností (délka pobytu ve vězení, délka manželství, věk a pobytový status dcery), na základě kterých dospěly k závěru, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Žalobkyně po celou dobu řízení neuvedla konkrétní skutečnosti, které jsou sporné a které výsledkem svědků lze prokázat. Obdobně tomu je též v žalobě, kde opět žalobkyně pouze obecně uvádí, že výpovědi svědků prokáže nepřiměřenost zásahu do jejího rodinného života. Nicméně krajskému soudu není jasné, jaké skutečnosti by měli svědci prokázat. Krajský soud zde znovu opakuje, že není sporu, že k zásahu do rodinného života žalobkyně dojde, avšak žalobkyně po celou dobu nebyla schopna označit

skutečnosti, které by byly sporné a které by svědčily o nepřiměřenosti takového zásahu. Za této situace tak nelze v neprovedení svědeckých výpovědí spatřovat jakoukoliv nezákonnost.

22. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobkyně nedůvodnou.
23. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení neměla a úspěšné žalované náklady dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 3. listopadu 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu